

Arrest

nr. 321 724 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 28 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 302 718 van 5 maart 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Op 24 april 2024 wordt besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Op 8 oktober 2024 word een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 21.06.2021 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 07.03.2024 definitief werd afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatuut en van subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Op 26.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstemmingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van aantal jaar dat hem betekend werd op datum. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Turkije omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 21.06.2021. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 22.08.2024 en op 04.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodigingen. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2024 dat hem betekend werd op 26.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en omdat hij niet is ingegaan op de uitnodigingen van 22.08.2024 en van 04.09.2024 voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, lid 1, 1° en 3°, artikel 74/13 en 74/14 Verblijfwet;

Schending motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Verblijfwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 13° Verblijfwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 13° Verblijfwet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsplicht

1.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 13° volgende:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 21.06.2021 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in, dat op 07.03.2024 definitief werd afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatuut en van subsidiaire bescherming van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Op 26.04.2024 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije.

Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijk worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13..”

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker zijn gezins- en familieleden in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

De beslissing stelt dat het feit dat de oom en de neven van verzoeker in België wonen dit hem niet automatisch recht geeft op verblijf. Verder stelt de beslissing dat enkel in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, de relaties onder artikel 8 EVRM kunnen vallen.

Verzoeker heeft een zeer nauwe band met zijn familie in België. Hij woont boven de zaak van zijn oom [M.], in (...).

De familie is nauw betrokken en staat eveneens in voor het onderhoud van verzoeker.

De familiebanden vallen wel degelijk onder artikel 8 EVRM.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker nog het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verzoeker heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen en is nooit aanraking gekomen met politie of justitie.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker al meer dan 5 jaar op Belgisch grondgebied verblijft.

Zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België. Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder heeft verzoeker overduidelijk zijn privéleven in België met zijn ooms en neven en nichten.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel, schending van artikel 3 EVRM

Verwerende partij stelt met betrekking tot artikel 3 EVRM in de beslissing volgende:

“Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Turkije omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 21.06.2021. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Verwerende partij stelt dat niet voldoen aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus, dezelfde criteria zijn als deze van artikel 3 EVRM.

Dit is niet correct.

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Het legt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vast en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het handelen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 218).

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

Verzoeker verwijst hier naar het arrest M.A. t. België, waarin het Hof nogmaals volgende herhaalt (EHRM 27.10.2020, M.A. c. BELGIQUE (Requête no 19656/18)):

"78. La Cour rappelle que, dans les affaires mettant en cause l'expulsion d'un étranger, elle se garde d'examiner elle-même les demandes de protection internationale ou de vérifier la manière dont les États contrôlent l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux. Ce sont en effet les autorités nationales qui sont responsables au premier chef de la mise en œuvre et de la sanction des droits et libertés garantis et qui sont, à ce titre, tenues d'examiner les craintes exprimées par les requérants et d'évaluer les risques qu'ils encourrent en cas de renvoi dans le pays de destination au regard de l'article 3. Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (Paposhvili c. Belgique [GC], no 41738/10, § 184, 13 décembre 2016, et références citées) et auquel se réfère le Gouvernement (voir paragraphe 55)."

Vrije vertaling (eigen onderlijning):

"78. Het Hof herinnert eraan dat het in zaken betreffende de verwijdering van een vreemdeling ervan afziet om zelf verzoeken om internationale bescherming te onderzoeken of na te gaan hoe de staten de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen controleren. Het zijn immers de nationale autoriteiten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de toepassing en de handhaving van de gewaarborgde rechten en vrijheden en die bijgevolg de door de verzoekers geuite vrees moeten onderzoeken en de risico's die zij lopen wanneer zij naar het land van bestemming worden teruggestuurd, moeten beoordelen in het licht van artikel 3. Dit vloeit voort uit het subsidiariteitsbeginsel. Dit volgt uit het subsidiariteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan het stelsel van het Verdrag (zie Paposhvili/België [GC], nr. 41738/10, § 184, 13 december 2016, en aangehaalde verwijzingen) en waarnaar de regering verwijst (zie punt 55)."

Verwerende partij stelt, zonder onderzoek naar de individuele situatie van verzoeker, simpelweg dat er geen schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

Bovendien baseert verwerende partij zich op de elementen die verzoeker aanhaalde tijdens zijn asielaanvraag d.d. 21.06.2021, meer dan 3 jaar geleden.

Op geen enkele manier wordt de huidige situatie van Koerden in Turkije onderzocht.

Verzoeker heeft bovendien zijn legerdienst geweigerd uit te voeren.

Als hij aan de grens zal aankomen, zal hij meteen ingelijfd worden bij de Turkse defensie.

Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van uw Raad (RvV nr. 211 533 van 25.10.2019):

4.3.4.2.3. En l'espèce, le requérant justifie son insoumission par des raisons de conscience liées au risque d'être envoyé dans une zone de conflit où il pourrait être amené à combattre la rébellion kurde. Dans ce cadre, le Conseil peut faire sienne l'argumentation de la requête en ce qu'elle soutient que la raison ethnique avancée par le requérant pour fonder son refus d'accomplir son service militaire, combinée avec son opposition plus générale à la guerre qui sévit à l'Est du pays sont, bien qu'exprimées de manière simple, l'expression de convictions, dans le chef du requérant, qui se rapprochent de l'objection de conscience. Il est dès lors plausible, aux yeux du Conseil, que les autorités lui attribuent cette caractéristique d'objecteur de conscience.

De même, le Conseil estime que c'est à bon droit que les parties requérantes soulignent les poursuites pénales qu'encourent les objecteurs de conscience et leurs conditions de détention dans les prisons turques, de même que les mauvais traitements commis par la police. Elles illustrent leur raisonnement en s'appuyant sur diverses sources comme le rapport de mai 2017 de l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR) (v. pièce n° 3 au point 3. du présent arrêt, « OSAR, Turquie, situation actuelle, 19 mai 2017 », pp. 6 et 7) ou le « Country Policy and Information Note (april 2017) » pp 51-55. Elles mentionnent aussi le risque important de « mort civile » du réfractaire au service militaire en se basant sur le document du centre de documentation de la partie défenderesse : « COI Focus, Turquie, le service militaire » du 26 août 2016 (sur le concept de « mort civile » v. aussi « COI Focus, Turquie, le service militaire » du 23 mars 2018, pp. 15 à 18).

4.3.5. Le Conseil considère que la combinaison du profil ethnique du requérant avec sa situation d'insoumission et/ou d'objection de conscience ainsi qu'avec ses activités politiques menées en Turquie font qu'il ne peut écarter que le requérant nourrisse à bon droit des craintes fondées de persécutions au sens de la Convention de Genève à l'égard des autorités turques. Le Conseil n'aperçoit enfin aucune raison sérieuse de penser que le requérant se serait rendu coupable de crimes ou d'agissements visés par l'article 1er, section F, de la Convention de Genève, qui seraient de nature à l'exclure du bénéfice de la protection internationale prévue par ladite Convention.

Dans une telle perspective, il n'est plus nécessaire d'examiner plus avant les autres motifs des décisions attaquées et les autres arguments de la requête, un tel examen ne pouvant en toute hypothèse pas induire une autre conclusion.

4.5. Au vu de ces éléments, les parties requérantes établissent qu'elles ont quitté leur pays et en demeure éloignées par crainte au sens de l'article 1er, section A, paragraphe 2 de la Convention de Genève. Le Conseil considère que le requérant a des craintes liées à son origine ethnique et à ses opinions politiques au sens de l'article 1er, section A, §2 de la Convention de Genève.

Bovenstaande zaak is identiek aan die van verzoeker. Hij heeft eveneens een politiek profiel en wenst zijn legerdienst niet uit te voeren om dat hij zal ingezet worden in Koerdisch gebied waarbij hij bevelen zal moeten opvolgen die resulteren in het schade van zijn eigen bevolkingsgroep.

Verzoeker zal onmenselijke of vernederende behandelingen moeten ondergaan.

Verzoeker terugsturen naar Turkije maakt een schending uit van artikel 3 EVRM."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op gedwongen verwijdering wordt gegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie, en dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van het eveneens aangevoerde artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”.

Verzoeker betwist niet dat hij in België verblijft zonder de daartoe vereiste documenten. Wél betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing diende te motiveren dat geen meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanwezig zijn.

Verzoeker maakt met dit betoog niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat verweerder toepassing maakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet en heeft in die zin geen belang bij het betoog dat gemotiveerd dient te worden dat hij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, nu hij geenszins aantoonst te beschikken over een dergelijk verblijfsrecht en dit evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier.

Verzoeker voert de schending aan van zijn gezins-, familie- en privéleven in België conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers gezinsleven:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkenes in België verblijvende broer [Y.] bevindt zich net als betrokkene illegaal op het grondgebied en dient eveneens terug te keren naar Turkije. Betrokkenes ouders, andere broer en zus wonen nog in Turkije. Het feit dat een oom en neven van betrokkene in België wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Turkije. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De Raad merkt op dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat zijn aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). *In casu* diende verzoeker zich er bewust van te zijn dat zijn privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Met betrekking tot de band met zijn familie in België, merkt de Raad op dat de relaties tussen volwassen familieleden niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Met de loutere beweringen dat hij een zeer nauwe band heeft met zijn familie in België, dat hij boven de zaak van zijn oom woont en dat zijn familie nauw betrokken is en eveneens instaat voor zijn onderhoud maakt verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Wat zijn privéleven betreft, merkt de Raad op dat verzoeker met de verklaringen dat hij al meer dan 5 jaar in België verblijft, dat zijn volledige vrienden- en kennissenkring zich in België bevindt, dat deze elementen erop wijzen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd en dat hij zijn privéleven in België heeft met zijn ooms en neven en nichten, niet aantoonde dat er sprake zou zijn van een situatie die van die aard is dat ze zou leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft deze bepaling dezelfde inhoud als artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt reeds dat verzoeker een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat verweerder zich baseert op de elementen die hij aanhaalde tijdens zijn asielaanvraag d.d. 21.06.2021, meer dan drie jaar geleden; dat op geen enkele manier de huidige situatie van Koerden in Turkije werd onderzocht; dat hij een politiek profiel heeft; dat hij ingezet zal worden in Koerdisch gebied waarbij hij bevelen zal moeten opvolgen waarmee hij zijn eigen bevolkingsgroep zou schaden; en dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen zal moeten ondergaan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zelf zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In feite weerspiegelt het verzoekschrift louter de elementen die verzoeker reeds heeft aangehaald in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van de CGVS. De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zowel de CVGS als de Raad bij arrest nr. 302 718 van 5 maart 2024, weigerden aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. De elementen die verzoeker thans aanvoert, zoals de huidige situatie van Koerden in Turkije, dat hij een politiek profiel heeft en dat hij zijn legerdienst niet wenst uit te voeren omdat hij ingezet zal worden in Koerdisch gebied waarbij hij bevelen zal moeten opvolgen die resulteren in het schade aanbrengen aan zijn eigen bevolkingsgroep, werden ook reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 302 718 van 5 maart 2024. Zo wordt dienaangaande in voormeld arrest het volgende gemotiveerd:

“Le requérant fait ensuite valoir que l’engagement politique de son père et de son frère serait susceptible de se répercuter sur lui et donc, de lui valoir des ennuis en cas de retour. A ce sujet, le Conseil s’en réfère à ses développements supra dont il ressort que si le père du requérant est ou a été membre actif du HDP, rien ne permet d’établir qu’il aurait été particulièrement inquiet pour ce motif et le requérant ne le soutient d’ailleurs pas non plus. Pour autant que de besoin, le Conseil rappelle que le requérant a déclaré que son père résidait encore actuellement en Turquie et n’a invoqué aucun problème particulier dans son chef (v. NEP 05/09/2022, pp.9-16-17), ce qu’il réitère à l’audience. De même, rien, en l’état actuel du dossier, ne permet de conclure que le frère du requérant présent en Belgique pourrait se prévaloir d’un engagement politique réel et intense en faveur de la cause kurde, à plus forte raison, au point que cet engagement puisse valoir des ennuis au requérant.”

(Vrije vertaling: “Verzoeker voert vervolgens aan dat de politieke betrokkenheid van zijn vader en broer waarschijnlijk gevolgen voor hem zou hebben en hem daarom problemen zou opleveren als hij zou terugkeren. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hij hierboven heeft opgemerkt, waaruit blijkt dat de

vader van verzoeker weliswaar actief lid is (geweest) van de HDP, maar dat uit niets blijkt dat hij om die reden in het bijzonder is lastiggevallen en dat verzoeker dat ook niet beweert. Voor zover nodig wijst de Raad erop dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader op dit moment nog in Turkije verblijft en geen bijzonder probleem ten aanzien van hem heeft aangevoerd (zie NEP 05/09/2022, p.9-16-17), hetgeen hij ter zitting heeft herhaald. Evenzo wijst bij de huidige stand van het dossier niets erop dat de broer van de verzoeker in België zou kunnen beweren dat hij werkelijk en intens politiek geëngageerd is voor de Koerdische zaak, laat staan zo politiek geëngageerd dat hij de verzoeker problemen zou kunnen bezorgen.”)

En:

“(…) en l'état actuel du dossier, ne permet d'accréditer la thèse du requérant selon laquelle il serait effectivement envoyé à l'Est pour y effectuer son service militaire et, à plus forte raison, qu'il y serait amené à prendre les armes. Ses allégations à cet égard sont donc purement hypothétiques »”

(vrije vertaling: “bij de huidige stand van het dossier ondersteunt verzoekers stelling niet dat hij daadwerkelijk naar het Oosten zou worden gestuurd om zijn militaire dienst te vervullen en, a fortiori, dat hij daar de wapens zou moeten opnemen. Zijn beweringen dienaangaande zijn derhalve louter hypothetisch.”)

En:

“Enfin, le Conseil n'aperçoit au dossier administratif et au dossier de procédure aucun élément dont il ressortirait que la seule origine ethnique kurde du requérant suffirait à justifier l'octroi d'une protection internationale. Les seules discriminations, de la part de la population et des forces de l'ordre, telles qu'invoquées par le requérant – à savoir, le regard des gens, les refus d'explications des enseignants ou encore le fait que les écoliers d'origine kurde n'étaient pas inclus dans les activités scolaires (v. NEP du 05/09/2022, pp.10-17) – ne pouvant légitimement s'apparenter à des atteintes graves ou des persécutions.”

(vrije vertaling: “Ten slotte heeft de Raad noch in het administratief dossier, noch in het procesdossier elementen gevonden die erop wijzen dat verzoekers Koerdische etnische afkomst op zich volstaat om internationale bescherming te verlenen. De enige discriminatie van de bevolking en de ordehandhavers waarop verzoeker zich beroept - namelijk de manier waarop naar hem werd gekeken, de weigering van de leraren om uitleg te geven of het feit dat schoolkinderen van Koerdische afkomst niet werden betrokken bij schoolactiviteiten (zie NEP van 05/09/2022, blz. 10-17) - kon niet legitiem ernstige schade of vervolging opleveren.”)

Verzoeker toont niet aan waarom deze elementen opnieuw beoordeeld dienen te worden, noch legt hij nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Turkije. Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kunnen verzoekers algemene beweringen niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Turkije zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen.

Waar verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 211 533 van 25 oktober 2019 van de Raad, is deze verwijzing niet dienstig. Arresten in de continentale rechtstraditie kennen immers geen precedentenwerking.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT